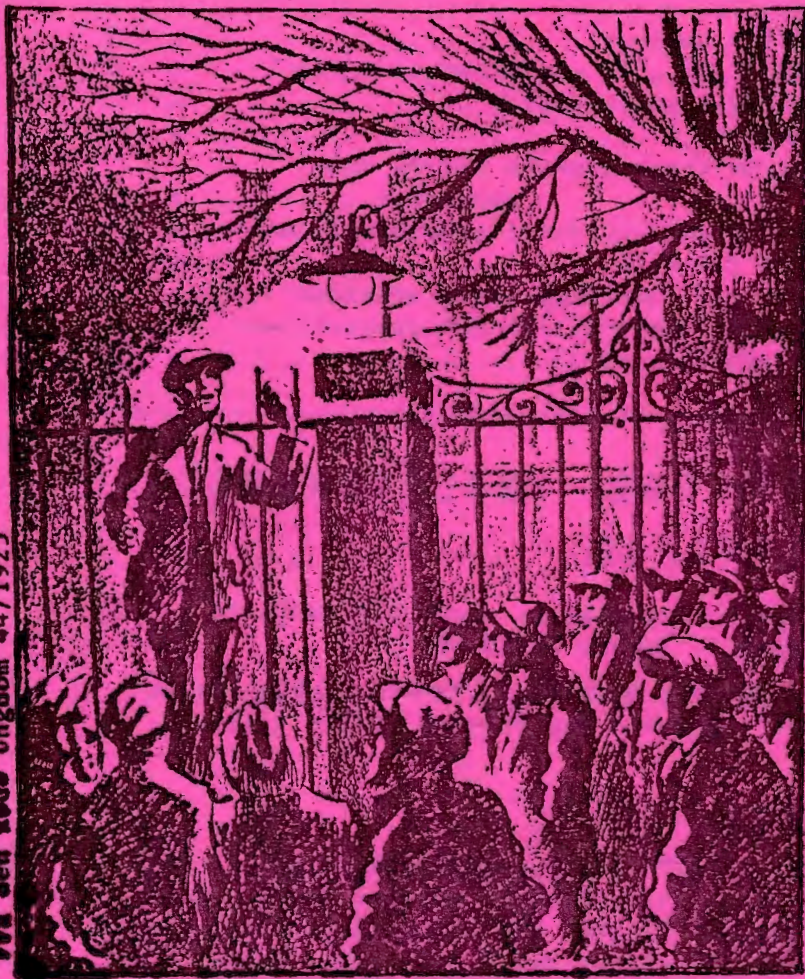

Sjofly
FRAM. KAMERATER

MOTTATT

DESEMBER ~ 85

17 FEB. 1986

Vra den Røde Ungdom 44/1925

H U S K : KONFERANSEN FRAMTIDAS ARBEIDERKLASSE 18-19.1.86

**Det revolusjonære jule-evangelium
forkyndes for de arbeidsløse
og hjemløse.**

LEDER:

Sammen med debatten om partiets 4-årsplan har vi fått en valgdebatt. Valgresultatet viste at en stor del av vårt omland har stemt DNA eller SV. Samtidig har vi fått flere utmeldinger enn tidligere. De er nesten aldri politisk begrunna, men det ser ut som manglende motivasjon og tro på at vi har noen mulighet, er en fellesnevner. Vi har også flere som forlater industrien. En av årsakene ser ut til å være manglende tro på at vi kan oppnå noe og i tillegg at industrien ser ut til å være på vei ut.

Distriktsstyret har trukket den konklusjon at situasjonen i partiet er svært labil. Vi har lansert parolen: AKP som framtidens parti og vil prioritere debatten om partiets grunnlag i den tida vi går inn i. Hva slags politikk skal vi møte den nye tida med, hva skjer med den tredje verden, hvordan vil det virke inn på Norge? Vil den nye tekniske revolusjon true kapitalismens stabilitet eller gi kapitalismen en ny giv? Hva vil skje med den tradisjonelle industriarbeiderklassen og hvilke nye grupper vil oppstå? Hva betyr det at Norge nå satser offensivt på å bli en større imperialistmakt? Kan kapitalismen løse miljøkrisa? Hvilken ny virkelighet vil folk få, blir arbeidskraft overflødig, forsvinner normalarbeidsdagen, sprenges familien, trykkesystem, avfolkes distrikta osv.

Dette er allerede diskutert blant en god del folk og i noen avdelinger. Det viser seg slett ikke at alle er enige i dette. Det er frykt for at vi blir en teoretisk prateklubb for intellektuelle, at dette er en trussel mot arbeiderinnrettinga til partiet. At den nye innrettinga er et nytt eksempel på at ARBEIDEROPPRØR var ei tom parole.

Dette skyldes mye at folk tror de store tankene er høyt hevet over folks hverdag. Vi mener tvert imot at dette er en politikk for folks daglige saker, for ganske mange i dag og for nesten alle i løpet av de nærmeste åra. På Lilleby Smelterverk er i dag internasjonalisering, bransjens framtid og ny teknologi dagens problem for vanlige arbeidsfolk. Normalarbeidsdagen er borte i butikkene, nå kommer turen til andre de andre bransjene. Skilsmisser og familiekonflikter rammer flere og flere, folk tror det er deres individuelle feil. Sulten i Afrika angår oss, folk tror den skyldes tørke.

Framtida har nådd oss og angår folk. Vi henger etter, ser ikke helheten, greier ikke å forklare, blir usikre og tar feil. Det som var rett i går, kan bli feil i dag eller i morgen. På Lilleby har vi gått mot de lave kraftprisene, nå settes kraftprisene opp for å presse industrien ut av landet. Vi har gått mot DNA's solidariske lønnspolitikk (hold de sterke tilbake), nå kommer lønn etter markedspris.

Hvis vi ikke tar dette alvorlig, kan vi bli et nytt NKP, en sekt som mimrer om de gode 70-åra. Innafor denne nyorienteringa vil det stå en kamp. En av de viktigste er om hvem vi snakker. På 3-verdenkonferansen åpnet det øynene for mange av oss da flere inntedere tok utgangspunkt i hun, den afrikanske bonden. Både politikk og u-hjelp måtte ta utgangspunkt i hennes interesser. Arbeidsfolk i partiet må ikke stille seg på sidelinja i denne bevegelsen, men slåss for at den tar utgangspunkt i våre interesser, vår situasjon, vår framtid. Kvinnene i partiet må føre den samme kampen.

Den nye tida er ikke at de samme ting skjer litt raskere enn før. Vi er inne i en teknisk revolusjon som har større omfang enn den industrielle revolusjon. Som den industrielle revolusjon vil den virke inn på alle forhold, fra kjærlighet til verdensøkonomi. Denne kommer samtidig med en lavere vekst i kapitalismen.

Gjennomsnittsprofitten må økes på alle de måter som fins: Omstilling til vekstbransjer, flytting til land med større profitt, utvidelse av normalarbeidsdagen, mindre overfryinger til jordbruk, fiske og frøtder. I urlanda er veksten negativ, 1 milliard mennesker er overflødige for imperialismen. Av miljøvernet forsvinner også det miljøvennlige ansiktet.

Den bevegelsen som griper dette og leder an, kan bli stor på kort tid. Den som ikke gjør det, vil dø.

Debatten er igang. 3-verden-konferansen i Oslo var en suksess og vil bli fulgt opp lokalt. Iran-diskusjonen er en diskusjon om de opprøra som kommer og ikke passer inn i vår gamle mat på hva opprør er. Natur og Ungdom har 30 nye medlemmer i Trondheim og gruppe på Røros. Kvinnefronten diskuterer 3. verden. Vi tror dette er metoden. Ta utgangspunkt i og følg opp debatten med stoff og initiativ. Den 17.-20. januar kommer en større anlagt konferanse om arbeiderklassens framtid. Heftet Norge mot år 2000 er glimrende og egner seg som studiesirkel i arbeiderklassen spesielt. 3-verden konferansen kommer som bok. Først etter dette kommer partidiskusjonen om 3-verden midt i debatten. Senere kommer et frivillig, men anbefalt, opplegg for avdelingsdiskusjon om den nye teknologien.

Den andre vi satser på, er Klassekampen. 1900 skal bli et KK-år. Som vanlig er det kampanjer, men litt annerledes enn før. Hovedsaken nå er å få ei varig bedring av arbeid med Klassekampen og ei bedre avis. Avdelingsdiskusjonen skal i

hovedsak gå på Klassekampen som avis og peke på svake og gode sider, at folk studerer Klassekampen en periode og kritiserer etterpå, at du får folk utenfor partiet til å gjøre det samme. I tillegg ønsker vi at folk skal se på hvordan de bruker avisa, prøv å se etter om dere vet om saker avisa skulle vært tipset på og hvorfor det ikke ble gjort (det samme gjelder RV-radioen), kan dere bruke avisa til å komme i kontakt med nye folk.

I tillegg må det sjølsagt legges helt konkrete planer for avdelingens arbeid med Klassekampen. Legg vekt på at disse planene skal være så realistiske at de kan være utover KK-året. Vi ønsker at en fra avdelinga skal delta fast i fornyingsarbeid med sikte på å bygge opp et mer profesjonelt fornyingsarbeid.

I dag blir avisa mindre. Du færre hver dag siden i fjor. Vi tror at det er lurt å kjøre KK-året samtidig med debatten om framtida, samtidig med at vi også begynner å ta fatt i de virkelige bevegelsene som oppstår og de virkelige spørsmål folk har. Alt dette sammen kan være grunnlaget for at kampanja lykkes.

Vi har i høst hatt rekrutteringskampanje. Mange avdelinger kom svært sent igang med dette. De avdelinger som har konkrete planer om sirkel etter jul, må prioritere dette. Direkte rekruttering er fremdeles en hovedmetode. I tillegg vil det bli satt innang tre sirkler dersom vi får nok folk. 12/1, 15/1 og 17/1, der sirkel lederne er klare. Målet er 20% netto økning innen 1/1-1997.

Partiskolen starter opp medlemsstøttinga i 1997 med obligatorisk kurs for alle med medlemskap fra 1997. Det er også mulig for andre medlemmer. Om våren kommer ta fildisid til høsten 1997 politisk økonomi. Enda en grunn til direkte verving.

Forts. s. 9

KONFERANSE:

FRAMTIDAS ARBEIDERKLASSE

80-åra har for fullt gitt varsel om at vi er inne i den 3. store revolusjoneringen av produksjonsmidlene. Jordbruksrevolusjonen, flere tusen år før kristi fødsel gjorde menneskene bofaste og la grunnlaget for de først store rikene, baylonere, assyrere, Egypt, de første kinesiske sivilisasjonene etc. Den industrielle revolusjonen på 17-18 hundretallet, gjorde det mulig å produsere varer og tjenester i et slikt omfang at de første sosialistiske utopistene så for seg fata morgana, det ideelle menneskesamfunnet ikke langt i det fjerne. Isteden fikk vi historias mest voldsomme klassedeling, arbeiderklasse og borgerskap, den rike verden mot den fattige og utbytta verden. Dersom det var slik at vi nå står foran en tilsvarende revolusjonering av produksjonsmidlene - hvilken framtid vil møte oss? Avskaffelse av varesamfunn og utbytting, eller enda brutalere undertrykkelse kan være to mulige veier. Hva med arbeiderklassen i framtida? Vil den forsvinne? Men, hva da med borgerskapet? Kan vi ha herskerklasse uten undersätter? Problemstillingene er mange. Derfor har vi bestemt oss for å starte denne store diskusjonen ved å se på noen av de forandringene vi står overfor. Dette vil bli gjort på konferansen.

FRAMTIDAS ARBEIDERKLASSE

Sted: Folkets Hus, Trondheim
Dato: Lørdag 18. og søndag
19. januar

Konferansen blir for hele landet og er et fellesarrangement mellom AKP(m-l) Sør-Trøndelag, sentralt faglig utvalg og Studieforbundet Ny Verden. Billetter blir utlagt i Oktober Bøkhandel fra ca. 10/12. Vi oppfordrer folk til å skaffe seg billetter snarest. Nøyaktige informasjonen om dagsorden, priser etc. vil bli gitt i egen brosjyre og i Klassekampen.

Konferansetemaer.

Slik dagsorden foreløpig er satt opp, blir første tema:

Klassene forandrer seg.

P.M.Ly skal i samarbeid med Per Q. n har analysert forandringene i klasseforholda i Trondheim de siste 10 åra. Innleiinga vil også ha korte historiske tilbakeblikk og reise debatten om hvor hensiktsmessig klasseanalysen er. Det blir lagt vekt på å studere framveksten av en kvinnelig arbeiderklasse og særegenheter ved denne delen av klassen.

Kvinnene og arbeiderklassen.

Siri Je an, ledende i kampen for 6-timersdagen og fra ledelsen i Oslo, stiller spørsmålet: Hva blir kvinnenes spesielle rolle? Hun følger opp tråden fra klasseanalysen og går grundigere inn på spørsmål som: Hvor er kvinnene? Kampoppgavene for den kvinnelige arbeiderklassen i dag. Kvinnenes rolle i kampen for sosialismen etc.

Framtidas arbeiderklasse:
Konsekvenser for fagbevegelsen.

Konferansen avsluttes ved at leder av AKP(m-l)s faglige utvalg, Tellef Hånsen, stiller spørsmålet: Hva betyr dette for fagforeningene? Her håper vi å samle et panel av fagforeningsfolk som kan følge opp utfordringen fra Tellef Hånsen. Vil fagbevegelsen miste sin betydning? Vil vi få tendenser til større oppsplitting? Hva blir de nye kampoppgavene? Hvordan skal fagbevegelsen forholde seg til den nye teknologiske revolusjonen?

Vi tror det blir fullt i Folkets Hus - meld deg på straks!

For SU/PML

HVA SLAGS STUDIER ØNSKER VI ?

Studieutvalget har nå foretatt den første bearbejdingen av spørreundersøkelsen: Partimedlemmenes studieønsker og behov. I underkant av 40% svarte. Det har gitt oss et interessant materiale om tilstanden i partiet. Her skal vi bare gi noen av resultatene, mer kommer i FK/februar.

Alder: 43% mellom 30 og 33 år.

Klasse: 46% tilhørte arbeiderklassen

Utdanning: 64% har post-gymnasial utdanning (mer enn gymnas).

Svakest kunnskaper i:

- Internasjonale kommunistiske bevegelser.

- Faglig politikk
- Politisk økonomi, filosofi, prop. agit (likt)

Best kunnskaper i:

- Kvinnekamp
- Imperialismen
- Partiorganisering

Når det gjelder hva folk helst vil studere videre, er svaret:

Klasseanalyse og norsk politikk i dag. Minst er interessen for videre studier i den sosialistiske bevegelsens historie og kvinnepolitikk.

Ellers er det kommet mange forslag på saker folk gjerne vil studere. Hele 61% ønsker å delta på studier av det nye prinsipp-programmet og 50% ønsker å delta på "Bøttekurs". Når det gjelder hvilke studieformer folk foretrekker, var det klart ftertatt for "skole/forelesninger". Nærmere om undersøkelsen senere, dette var noen smakebiter.

For St/PML

Trondheim! STUDIESIRKLER STARTER:

ONSDAG 15. januar

TIRSDAG 21. januar

ONSDAG 29. januar

1986

Da starter AKP(m-l) studiesirkler for folk som vil vite mere om partiets politikk og praksis. Få folk med !!

Lever navn, adresse, telefon på folk som vil vere med på sirkel og har sagt JA til partikontoret i Prinsensgt.

15. Skriv på om det er ønske om bestemt dato. Lever i god tid før sirkelstart.

JULELODDSA LG

Du kan vinne en 1/4 gris (bakpart), bøker av Inga Næss, Rudolf Børø, Jan O. Jensen, Peder M. Lysestøl. Vi har 10 "vittigkassetter" fra Radio RV, og et assortert utvalg av gode bøker gitt av Oktober Bokhandel som: "Metoden" av Ola Bauer; "Mannen på motorsykkel" av Jon Michelet; "Børshaiene" av Imset & Jakobsen; "Alene av Ole Paus; "Norsk Puls" flere forfattere; og "Tjuveriet" av Rotmo.

Et fellesmøte mellom RRV og parti-ledelsen ble enig om å sette igang et juleloddssalg der inntektene skulle gå til å dekke 7000 kroner i gjeld til Televerket. Eventuelle inntekter utover dette, skulle gå til å lønne Astri og Jann som tok seg fri under valgkampen, og som ikke har fått dekt tapt arbeidsfortjeneste ennå.

Det er 40 loddbøker. 15 er blitt distribuert gjennom partiet, RRV tar 15 sjøt og RU og NKS får 5 hver.

Partiledelsen vil innstendig oppfordre partimedlemmer som ennå ikke har tatt lodd, eller som ikke har fått med seg at loddssalg er på gang om å kontakte avdelingslederen, RRV eller partikontoret for å hjelpe til med loddssalget.

Trekninga er lørdag 14.12 klokka 14 på RRV. Vinnernumrene blir lest opp i radioen utover lørdagskvelden.

Møtet mellom RRV og partiledelsen ble enige om å oppprioritere RRVs økonomiarbeid, og satse på å bygge ut den frivillige lisensordninga - som må være den økonomiske "grunnstammen" i radioen.

SELG LODD
TA LODD
VINN EN GRIS

GOD JUE!

DS - VEDTAK OM IRAN

Følgende vedtak ble fattet av DS i november, de fleste avsnittene ble gjort enstemmig:

AKP(m-l) i Sør-Trøndelag vil på det nærværende tidspunkt ikke gå ut med noe bestemt standpunkt på Iran-spørsmålet. Unntatt er følgende:

- a) Vi støtter den anti-imperialistiske revolusjonen i Iran i -79. Gjennom denne revolusjonen har Iran vært en viktig kraft i kampen mot imperialismen.
- b) Vi støtter Irans sjølstendige kurs i forhold til USA og Sovjet.
- c) Krigen mellom Iran og Irak utnyttes i dag av imperialistmaktene (supermaktene). For folkene i den 3. verden betyr krigen store tap og at folkene splittes i deres felles kamp mot imperialismen. Når det gjelder Irans rolle i krigen, mener vi det er klart at Irak var angriper og at den irakske herskerklassen har fungert som redskap for imperialismen. Iran har derfor i hovedsak ført en rettferdig forsvarskrig.
- d) Dette har ikke noe å gjøre med vår støtte til iranske flyktninger. Kampen for flyktningenes rettigheter er svært viktig og må gis full støtte.

Punkt c) er omstridt i partiet. Følgende syn finnes: "Iran kan støttes så lenge de sluss på Irans territorium. Krigen blir urettferdig når de sluss på den andre siden av grensen. Irans krav om at Irak skal betale krigsstatninger er ikke rettferdig."

Ellers er vi av den mening at vi må holde fast på vår kritikk av Iran for brudd på menneskerettighetene, på religionsfriheten, retten til sjølbestemmelse for nasjonale minoriteter, undertrykking av kvinner og Islam som prinsipp for lov og rett.

Dette er generelt, vi må i tillegg diskutere de forskjellige konkrete utslag. Dette er vanskelig. Er det rett å støtte Mohahedin som fører væpna kamp og bombeattentat mot et anti-imperialistisk regime i krig. Er det rett å støtte kurdernes væpna kamp for sjølbestemmelse i samme situasjon? I tillegg må vi undersøke påstandene om at kurdene samarbeider med Irak i dette spørsmålet og om Sovjet forsøker å utnytte de nasjonale motsetningene i Iran.

Når det gjelder menneskerettigheter må vi finne ut hvem som undertrykkes. Omfanget av undertrykkinga I tillegg er det motstridende opplysninger om kårer for vanlige folk blir bedra eller ikke.

DS er av den oppfatning at partimedlemmer i RRV bør ta sjølkritikk for at de har gått i spissen for et redaksjonelt standpunkt i Iran-saken. Det betyr ikke at RRV ikke har rett til å ta redaksjonelle standpunkt generelt.

Vi ber partimedlemmene ta standpunkt til om det var rett at noen av våre medlemmer gikk inn for at RRV tok et redaksjonelt standpunkt i denne konkrete saken - en sak som er høyst kontroversiell i partiet.

Vi ønsker ikke å sette spørsmålet om sjølkritikk på spissen, men vi ber partimedlemmene om ei vurdering av om det er grunnlag for sjølkritikk.

Forts. s. 9

TIGGERBREV TIL ALLE MEDLEMMER AV AKP(M-L)

FRA RØD UNGDOM

"...vi kan med sikkerhet si at det kommunistiske partiet som undervurderer arbeidet med ungdommen, og ikke bryr seg om å utvikle et kommunistisk arbeid, det holder på å sagn over den greina det sjøl sitter på, det skader arbeiderklassen og risikerer å forsinke seieren for revolusjonen."

(AKP(m-l)s beretning 1976)

Tiggerbrev til alle medlemmer av
AKP(m-l).

Rød Ungdom vil med dette brevet og deres hjelp prøve å bygge opp et bibliotek for våre medlemmer. Det blir ikke gitt ut politisk teori i slike mengder som for noen år siden

og det blir dessverre vanskeligere og vanskeligere å få tak i det som en gang ble utgitt. Men vi vet at mange av den eldre garde sitter på en del "skatter" som de gjerne har både to og tre eksemplar av. Til dere dette gjelder, vær så snill å la ungdommen få ta del i kunnskapen. Vår kunnskapshunger er umettelig. Så viss du har noe å avse til dette formålet, kan du ta en tur innom Rød Ungdoms kontor på mandager kl. 15-19 eller kontakt oss og avtal tid for henting. Vi håper på mengder av positiv respons.

Hilsen fra Rød Ungdoms kontorvakter

DS-VEDTAK OM IRAN

FRA SIDE 8

Representanter for avdelingene kan gå på Oktober for å leie kassett-kopi av innslagene i RRV (for de som ikke har hørt programmene).

DS oppfordrer partiavdelingene til å diskutere dette foreløpige vedtaket og rapportere tilbake i februarrutina.

Håper dette kan bli en start på en større diskusjon om 3. verden og imperialismen.

LEDER

FRA SIDE 4

Kvinnekampen og spesielt Kvinnefronten skal tas mer alvorlig. Målet er doubling av medlemstallet i Kvinnefronten i løpet av 86 og ny doubling innen 1/1-1989. Det viktigste tiltaket i første omgang er 8-mars bevegelsen, en svært viktig sak er ta-6-timers-dagaksjon 7.mars (8.mars en lørdag). En politisk streik med det mål at folk kan samles kl. 14.00. Alle må gå gjennom sine egne lete med lys og lykte etter bedrifter, foreninger der dette er mulig. Også mindre aktive tiltak, som å sende delegasjoner må vurderes. I tillegg til dette vil vi følge opp suksessen med Bøllekurs.

RADIO RV OG IRANSPØRSMÅLET

I dette innlegget vil vi - to medarbeidere i Radio RV - gjøre rede for vårt syn på Khomeini og Iran-debatten. Vi vil også forsvare at radioen har gått offentlig ut med standpunkt mot Trond Li's d.

1) Det er blitt sagt at AKP ikke har noe syn når det gjelder Khomeini og Iran. Formelt - nei. Men premissene for AKPs linje, de legges nå. Faktisk mener vi at AKP allerede har gått ut med et standpunkt. Klassekampen trykker reisebrev fra Iran, kronikker og debattinnlegg, åpne møter landet rundt.

Altså: Denne debatten er prioritert. Parhestene Lin og Fe se gis frie tøyler, de er KKs "medarbeidere" i Iran, reisebrevene vies stor plass, en artikkel fra eksil-iranere tas motstridende inn i avisa. Li's d legger ut på møteturne, intervjues av andre medier og forkynder et helt klart for svar for Khomeinis regime.

Altså: Folk gis inntrykk av at disse taler på vegne av AKP(m-L), noe som er helt uunnødvendig. Samtidig nekter ledende AKPerer å ta offentlig avstand fra det Li's d står for. I stedet er de svært så flinke til å markere avstand til eksil-iranere, skepsis til Amnesty-tall, bagatellisere Khomeinis undertrykkelse av kvinnene og Muhajedin, samt erklære at disse sakene er så "vanskelige" og at "vi vet for lite".

Med andre ord: AKPs linje i disse spørsmålene blir lagt her og nå! Vi aksepterer ikke å bli satt utenfor denne debatten og vil oppfordre alle partikamerater som deler vårt syn på Iran/Khomeini, om å engasjere seg i diskusjonen nå. Ta saken opp i avdelingsdi!

2) AKPerer i Radio RV er blitt kraftig kritisert av DS fordi radioen offisielt har tatt stilling i debatten. Vi har sagt nå lufta at RRV ikke støtter Li's d's synspunkter og at vi sterkt fordømmer Khomeini.

At 'vi tok standpunkt var "ekstremt uheldig". Vi har "skapt fronter" i debatten. Vi burde ligge lavt i "kontroversielle saker". Vi skulle ha "konsultert partiledelsen", etc.

Vi betrakter denne kritikken som komisk. Når Li's d får lov til å tute fram som han vil, regner vi det som en selvfølge at også andre får ta det i debatten.

RRV tar stilling til politiske spørsmål hver eneste uke. Hvordan kan det "skade" AKP? Nå har vi fått fart på diskusjonen, og det burde partiledelsen etter vårt syn takket oss for. Det som virkelig skader partiet er at det er reist tvil om partiets holdning til demokratiske rettigheter i Iran.

3) Så til selve Iran-debatten. Vårt syn er i korte trekk følgende:

Ja - vi anerkjenner at Iran helt klart spiller en progressiv rolle internasjonalt i forhold til supermaktene. Iran kjemper for nasjonal uavhengighet. I vår tid er dette et prinsipp som aldri må selges. Derfor må Iran, som et 3. verdensland i opposisjon til imperialismen, støttes.

Samtidig mener vi at Iran innad er oppfatte som et diktatur. Et terrorregime rettet mot folket ledet av en despot: Khomeini.

140.000 fengslede, 5000 henrettede,
3 millioner tvunget i eksil,
170.000 "revolusjonsgardister" som
overvåker folket.

Altså går vi inn for et dobbel-
standpunkt.

Folket i Iran har ikke makt. Fol-
ket undertrykkes. Derfor må AKP
fordømme Khomeini-regimet. Dette må
gjøres klinkende klart. Det er
etter vårt syn katastrofalt at AKP
ikke allerede har gjort dette. Vi
godtar ingen "akseptering" av
Khomeinis terror. Vi vil ikke spise
flere kameler.

Det har alltid vært slik at når de
store analysene er gjort, når teo-
riene og modellene er adoptert, når
hovedmotsigelsen er definert mellom
den 3. verden og de to super-
maktene, da skal alle andre mot-
sigelser inn i denne modellen.
Passer de ikke, så dytter vi dem
inn med makt!

Dette er grunnen til at partiets
"ledende" teoretikere ikke greier å
ta avstand fra Khomeini. Derfor
måtte vi spise kamelene fra Moskva-
prosessene. Kamelene til Pol Pot

(også Vietnam, hadde ikke landet
underlagt seg Sovjet!). Kamelene
til Idi Amin, fordi Uganda var
progressiv overfor England.
Kamelene til general Galtieri,
fordi også Argentina var progressiv
overfor England.

Mønsteret er klart. Hadde ikke
etiopia vært i Lomma på Sovjet, så
hadde vi kanskje erklært landet for
progressivt (som Iran) og bagatel-
lisert krigen mot eritreerne (som
kinderne).

Av samme grunn greier vi heller
ikke å forestille oss et Afghani-
stan etter en eventuell frigjøring
kan komme til å bli et stein-
aldersk rødselsregime, slik AKP
fantser om alt i dag.

Alt dette, og mere til, bare fordi
man ikke greier å skille mellom
forskjellige motsigelser.

Vi nekter å spise flere slike
kameler.

Grete S
Terje H

IRAN - "DEBATT" ?

Samme dag som fristen for å levere innlegg til FK går ut, får jeg tilfeldigvis vite av et partimedlem i Radio RV at "nå fremmes det vedtak i laga på initiativ fra DS i Iran-debatten, med kritikk av Radio RV og krav om sjølkritikk". Jeg oppsøker umiddelbart partisekretæren, da jeg vil vite hvorfor slike forslag fremmes i laga

- a) uten at AKP'ere i radioen får beskjed om at dette vil skje, og
- b) uten at vi dermed får muligheten til skriftlig å imøtegå DS sitt utspill, slik at laga får presentert vår reaksjon parallellt med DS sitt vedtak.

Jeg får da vite at jeg kan jo lage et skriv om dette hvis jeg vil, og at det vil komme med hvis jeg er rask. Partisekretæren sier at hensikten er "å oppfordre til debatt i laga". Men hvis man ønsker debatt, hva er da hensikten med å framtvinge vedtak umiddelbart? (Dette har allerede skjedd i minst et lag).

Så til selve saken: Fordi jeg som forklart over må skrive dette under sterkt tidspress, må dette bli en kort og ufullstendig framstilling av RRV's syn:

Den 13/11 var 3 reportere fra RRV (et partimedlem, to sympatisører) tilstede på møte med Trond Li i. Li i og 3 partimedlemmer fra byen, hvorav to kjent som ledende, klarer helt unødvendig å få salen i mot seg under debatten. De få i salen som er bevisste trotskister får dermed unødige vind i seilene. Hvordan skjer dette? Våre folk er unnvikende og bagatelliserende når andre på møtet vil ha klargjort om AKP tar klar avstand fra Khomeini-regimets undertrykking. Tildels reises det tvil om de opplysningene som har kommet ut om dette er sanne, men viktigst er det at man hele tiden insisterer på å snakke om Iran utenrikspolitiske funksjon. Greitt nok at dette var møtets formelle tema, men når publikum ønsker å få avklart hvor AKP står m.h.p. innenrikspolitikken, så gjør det bare vondt verre å prøve å vri seg vekk fra dette temaet. RRV's medarbeidere var sjokkert over den i beste fall svært klossete opptredenen fra

AKP-talsmenn på dette møtet. Etter seinere diskusjon med undertegnede, ble vi enige om å forsøke å hindre at AKP skulle gå i den gamle fella med å pynte på den indre virkeligheten i et land for å få dette til å passe med et overordnet internasjonalt skjema (jfr. Kampuchea, Albania, Kina). Vi besluttet derfor at vi gjennom RRV skulle markere offentlig at RRV redaksjonelt tok avstand fra den måten AKP markerte seg på dette møtet, for på på denne måten å vise publikum og den øvrige ML-bevegelse i byen at meningene i denne saken er delte. Beslutningen var også tatt på bakgrunn av at KK i de siste ukene har dreidd sin Iran-dekning i retning pro-Khomeini, ikke minst gjennom L stad/Fe ses rosenrøde krigsreportasjer (hvor ble det av barna som bevislig sendes til fronten som kanonføde i tusentall?). ad/Fe ses Iran-stoff har i KK fått status som redaksjonelt stoff ("våre medarbeidere"), mens ytringer fra motsatt side havner på leserbrevsida. KK har ikke hatt noen egen kommentar som markerer en millimeter avstand til L ad/Fe s. Vi i RRV vurderte det altså slik at nå seiler det opp en kampanje for Khomeini-regimet, uten at dette på noe vis er kunngjort eller debattert i partiet på forhånd. I en slik situasjon gjorde vi det rette da vi markerte vårt standpunkt. På litt sikt vil det vise seg at partiet er tjent med at noen i bevegelsen av og til heller en kald bøtte vann på overopphetede "kadre" før de gjør for mye skade med dogmatiske utspill. De som var med i første halvdel av 70-åra husker kanskje hvor mye skade som ble gjort da Sæmund E: fikk ture fram med sin "all rock er reaksjonær"-kampanje. Han fikk kjøre denne kampanjen på en slik måte at den ble oppfattet som partiets linje, på tross av at den ikke var vedtatt av landsmøte eller SK.

Til slutt, til dem som måtte like intriger og et dramatisk indre partiliv: Dessverre for dere finnes det ingen "partifiendtlig fraksjon" i RRV. Faktisk støtter vi! ds syn om at Iran er en torn i øyet på supermaktene, og at den islamske bevegelsen er en trussel mot supermaktene i midtøsten. Men vi klarer å innta dette standpunktet uten å måtte feie indre misforhold i Iran under teppet.

Trond An

(redaktør Radio-RV)

DE STORE TANKERS TID OG SMÅE MENNESKER

DEL 1

I dette nummeret av FK starter vi ei evigvarende novelle. Del 2 er enda ikke skrevet, men vil bli skrevet ut fra reaksjoner forfatteren mottar - hvis noen da synes det er interessant nok! Kanskje noen sjøl har lyst til å fortsette novellen? Det er fritt fram for de som vil å levere inn del 2.

DE STORE TANKERS TID OG SMÅE MENNESKER. 1.

Før "de store tankers tid" bodde det bare 5 kommunister i borettslaget Solgløtt. Bare 2 av dem hadde noenlunde vanlig sosial kontakt med hverandre. Det var Mette og Joakim. De var gift. 2 barn hadde de. Både Mette og Joakim arbeidet 8,5 timers dag. Mette om ettermiddagene og Joakim på dagtid. De andre kommunistene var på hils, men ikke noe særlig mere. Alle 5 var organisert i 5 forskjellige partiavdelinger, hadde 5 forskjellige jobber på 5 forskjellige steder i byen. De hadde ingen felles venner. Det var folk fra ei 6. partiavdeling som hadde ansvaret for å selge Klassekampen på "sentret" annenhver lørdag. Og ei 7. partiavdeling hadde ansvaret for fornying av Klassekampenabonnenter. Gjennom mange år hadde denne avdelinga vært innom flere av de bofaste kommunistene og spurt på døra om de ikke skulle fornye abonnement, som mange av dem hadde glemt eller ikke hadde satt av penger til å betale. Ei åttende partiavdeling som var ei boligavdeling på den andre sida av byen hadde i to valgkamper hatt ansvaret for å organisere valgkampgrupper i forbindelse med kommunevalg og stortingsvalg som det var så mye av før "de store tankers tid". I valgkamper før den tid var det helt andre partiavdelinger som danna valgkampgrupper i borettslaget Solgløtt.

Kommunistene i BLSG hadde til tider vært svært aktive i borettslagets styre. Når det var snakk om betalingsstreiker og andre saker som angikk renter og Husbank osv., da var kommunistene på pletten og

gjorde en bra innsats. Resultatet ble noen kroner mindre i husleie og renter noen ganger og noen ganger tapte beboerne aksjonene. Det eneste kommunistene kunne vise til etterpå var 3-4 nye KK-abonnenter, 4-5 nye 1.mai-tog-gådere og 2 nye partimedlemmer. Men etter noen år slutta disse å abonnere og bare en som ble rekruttert var medlem av partiet over lengre tid, men han flytta fra byen.

I borettslaget Solgløtt bodde det omtrent 500 mennesker. Det var 160 leiligheter og 8 leiligheter i hver oppgang, altså 20 oppganger. Blokene sto oppstilt rundt et såkalt tun, der det var en stor leikeplass for unger. Før beboerne flytta inn, hadde det blitt satt opp noen leikestativ på plassene, som etterhvert ble slitt ned og ikke ble reparert.

Da "de store tankers tid" var inne, skjedde det mye med kommunistene i B/L Solgløtt. I mange år hadde kommunistene forsiktig diskutert med naboene i dørråpningen om det å bo i borettslag. Alle likte seg svært godt, sa de. Men alle hadde tanker inni hodet sitt, som de aldri ville fortelle til noen. Men de som tenkte mest var frampå av og til. Om hvordan man kunne gjøre om på leikeplassen, om hvor giddaslaus folkan i styret var - det skjedde jo ingen ting. Ikke fester. Ikke noe idrettslag, ikke St.Hans-moro, ingenting.

Alle ville noe, men ingen gjorde noe. Hvorfor, spurte Mette og Joakim? Hvorfor er alle misfornøyde, hvorfor har alle gode ideer, men hvorfor blir ingenting gjort? I mange år snakka Mette og Joakim om

Jette. Og alle ideene de hadde ble færre og færre fordi de var så urealistiske. I stedet for å snakke med naboen om det, for naboen sa alltid til Mette og Joakim at de kunne sette ideene ut i livet - de var jo så ivrig og kunne så mye; i stedet for å fortsette disse diskusjonene isolerte Mette og Joakim seg - det ble for plagsomt å snakke om ideene. De kjøpte seg hytte på fjellet istedet. Der de dro opp hver eneste helg. På hytta snakka de om hvor fint det hadde vært å tatt med seg naboene over gangen på hytta, men de spurte dem aldri for de hadde jo foreldrene sine på landet og dro ut til dem rette etter arbeid på fredagene hver eneste helg.

Mette og Joakim var ikke tilfreds på hytta aleine. Barna ville hjem fordi de hadde noen venner på den andre sida av byen som de heller ville være på besøk til enn på fjellet hver eneste helg. En lørdagskveld foran peisen på hytta var stemningen laber. De hadde alt, Joakim og Mette, men de mangla

venner. Hvordan får vi venner, spurte Mette? Er det noen i B/L som kan bli våre venner. Ikke bare naboer, men venner. Ja, sikkert, sa Joakim. Vi kan jo begynne med kommunistene da, sa Joakim. De har det vel som oss. Kjenner ingen skikkelig godt i B/L, er organisert i forskjellige partiavdelinger. Kunne vi ikke be med alle kommunistene og familiene deres på hytta ei helt! Ja, den kjøper jeg, sa Mette. Så kan vi snakke litt om borettslaget, samle ideene og prøve å gjøre noe for å få venner. Det ble Joakim og Mette enige om.....

(I neste nummer av FK kommer del 2 den evigvarende novelleserien om "DE STORE TANKERS TID OG SMÅE MENNESKER")

Uto Pi

AKP (M-L) PÅ LEITING ETTER ARBEIDERKLASSEN

I denne artikkelen vil jeg ta opp det jeg mener er en grunnleggende feil i AKP(m-l)s og Rød Valgallianses politikk. Dette er en feil som har eksistert lenge, men hvis konsekvenser ikke var så påtrengende for 5 eller 10 år siden, som i dag.

Kort formulert mener jeg denne feilen består i at partiet og den revolusjonære bevegelsen ikke har evna å utforme en politikk for den norske arbeiderklassen her og nå; vi har en langsiktig politikk formulert i vårt mål om å innføre sosialismen og kommunismen i Norge som er i samsvar med arbeiderklassens strategiske interesser og historiske oppgave. Men vi har ingen helhetlig og omfattende politikk for arbeiderklassens interesser her og nå. Det vil si at arbeiderklassens nære interesser i stor grad blir neglisjert.

Konsekvensene av dette er at partiet ikke evner å vinne politisk oppslutning i arbeidermassene. Partiet evner heller ikke å rekruttere og fostre arbeidere til å bli hovedtyngden av medlemsmassen, og til å utvikle seg til virkelige politiske ledere for arbeidsfolk i dette landet.

Jeg skal bruke denne artikkelen - som sikkert blir for lang til en vanlig FK-artikkel - til å utvikle dette resonnementet og utdype mine standpunkter.

1. Jeg har lenge forundra og irritert meg over at AKP(m-l) og RV ikke er opptatt av en rekke dagligdagse problemer for vanlige arbeidsfolk. Slike saker som skatt, trygd, pensjoner, bilutgifter, boligkostnader, matvarepriser osv. osv. I det siste er det to hendelser som har stilt dette problemer klarere for meg, og som etter mitt syn klart illustrerer at dette er mer enn tilfeldigheter.

Før det første er det valgkampen 1985. Med utgangspunkt i Skattekommisjonen, Trygdefiansieringsutvalget og de interne rivningene i DNA og LO på kravet om 62 års pensjonsalder, var vi flere som mente at denne type saker burde være sentrale i vår valgkamp. Sjel foreslo jeg at en gruppe av fagøkonomer og politikere på vårparten burde jobbe seg fram til endel skattemessige standpunkter som burde bruke i valgkampen. Det forunderlige som da skjedde var at det var en viss støtte for synspunktene, lite motbø, men ingenting skjedde. Slike spørsmål blei aldri tatt opp av oss i valgkampen; og i realiteten har bryerken AKP(m-l) eller RV noe syn på mange av disse spørsmåla. Etter valgkampen ser jeg av oppsummeringene at en betrakter den politiske linje og hovedsakene som riktige. Til tross for et elendig valg blir valgkampen oppsummert som i hovedsak bra og linje som rett. Jeg får ikke dette til å stemme.

For det andre har vi det foreliggende notatet om 'strategisk plan' og planvedtaket til SK som nå er lagt ut til høring og diskusjon i partiet. Dette plannotatet avslører og er prega av to helt sentrale feil:

- a) Ved at notatet - som danner grunnlaget og leverer premissene for SK's planvedtak - overhodet ikke er opptatt av de **subjektive forholda**. Altså hva og hvordan massene tenker og opplever verden og sin egen situasjon; hva de sjøl mener er viktig, hvordan de orienterer seg politisk, osv. osv. Det er sjølsagt at ethvert forsøk på å lage en politisk plan, en taktikk og enstrategi faller til marken som subjektivistisk og forfeila når dette ikke tas med i analysen.
- b) Ved at notatet ensidig snakker om fagforeningspolitikk når det snakker om arbeiderklassen. Jeg kritiserte dette under Beretningsdiskusjonen i fjor, og ble ikke motsagt. Likevel behandler notatet arbeiderklassen ensidig som et fagforenings-spørsmål.

Mine spørsmål er da disse:

- Hvor blir det av arbeiderklassen når arbeidsdagen er slutt?
- Eksisterer det en arbeiderklasse utenom arbeidsplassene og og fagforeningene?
- Hva foretar disse folka seg på fritida?
- Har disse folkenø et liv og interesser og behov utenom jobb og fagforeningsmøter?

Plannotatet - i likhet med fjorårets beretning og diverse diskusjoner om innrettinga på arbeiderklassen - begriper ikke at arbeiderklassen eksisterer som klasse også utafor jobben. Det begriper ikke at arbeiderklassen og alle andre klasser dannes ikke bare gjennom arbeidsforholdet, men gjennom hele sin stilling i samfunnet. Arbeiderklassen er utbyttat og undertrykt ikke bare på jobben, men på alle områder i det borgerlige samfunnet.

Begge disse avvikene forklarer og viser sektetismen og den politiske tafattheten til partiet.

Sektetismen kommer klart i dagen ved at vi hele tiden jobber med og er opptatt av andre saker enn det som opptar og plager de breie massene av vanlige arbeidsfolk.

Den politiske tafattheten er uomgæelig når vi legger opp vår politiske taktikk uten et snev av interesse for hva som rører seg i hodene - for ikke å si hjertet - på vanlige arbeidsfolk.

Jeg skal utdype dette noe nærmere.

2. La meg først snakke litt om skatter og avgifter. Dette er et felt av norsk politikk vi ligger langt unna. Vi har et syn på skattekommissjonen som ille, men noe syn på skattene uavhengig av skattekommissjonen, det har vi ikke.

I ei bok som heter 'Lærebok i politisk økonomi' (Oktober 1975) og som vel fortsatt er å få kjøpt står dette å lese: (s.201-202)

"Under kapitalismen tjener skattene som en ytterligere form for utbytting av det arbeidende folk, ved at en del av dees inntekter blir ufordelt gjennom statsbudsjettet til fordel for borgerskapet. (.....) Særlig fordelaktig for utbytteklassene er politikken med indirekte skatter. Den faller med hele sin tyngde på fattigfolk (.....) Jo fattigere et menneske er dess større del av sin inntekt må han gi fra seg til Staten i form av indirekte skatter. Den fattige og eiendomslose masse utgjør ni tiendedeler av befolkningen, den forbraker ni tiendedeler av alle skattpålagte produkter, og betaler ni tiendedeler av alle indirekte skatter."

Gjennom den direkte skatten fratas den norske arbeiderklassen om lag 25% av hele sin inntekt. Dette betyr at den jamne kvinne og mann jobber ca 3 måneder i året gratis for staten. Inntektene av dette arbeidet fordeler borgerskapet til egen fordel gjennom de offentlige budsjettene.

Gjennom moms og avgifter fratas vi ytterligere 20 - 30% av det resterende. Ikke nok med at alle forbruksvarer er belagt en indirekte skatt på 20%. I tillegg er mange av våre nødvendighetsvarer belagt med forskjellige andre avgifter - som det også beregnes moms av!

Et viktig eksempel her er en så sentral forbruksvare som bilen. NAF - Norsk Automobilforbund - anslår at ca 20% av husholdningsbudsjettet til en vanlig norsk to-barnsfamilie går til bilutgifter. Av dette er avgifter til staten en vesentlig del: importavgifter som bare kan kalles ublu, veiavgift, bensinavgift, parkeringsavgif, registreringsavgift, dyre forsikringer, og sjølsagt moms på alle avgiftene. Disse avgiftene rammer vanlige folk med full tyngde, mens borgerskapet, de rike som har råd til å betale dem, kjører i biler betalt av firma og stat, har gratis parkeringsplasser, fyller bensin på firmaets regning osv. osv. Vi kan trygt anslå at minst 10% av husholdningsbudsjettet vårt hvert år går inn i statskassa gjennom disse avgiftene. En stor del av dette belastes vi på vår daglige reise til og fra jobben.

Vi kan også ta rentepolitikken som spesielt sammen med boligfinansieringa sørger for ytterligere ekstrautbygging av arbeiderklassen. Det er vanlig at en familie må låne 250.000 - 300.000 kroner for å skaffe seg et brukbart husvære. Bare rentene på disse låna utgjør omlag en tredjepart av nettoinntekta på et årsverk, og når lånet engang er nedbetalt har de betalt tilbake mer enn dobbelt så mye som de engang lånte. Faktisk kan bare renteutgiftene utgjøre inntekta fra 4 - 5 årsverk. Regner vi et gjennomsnittlig arbeidsliv til 40 årsverk kan enhver regne ut %-satsen.

Denne utbygginga er et ikke-tema for de revolusjonære i Norge i dag. Store deler av partiet betrakter det som heva oven, eller som liggende utenom klassekampen. Skattene blir betrakta som en 'finansiering av fellesforbruket' - 'hele samfunnets fellesforbruk' - og ikke som borgerskapets fellesforbruk.

2.- Dette er en politikk som er utvikla og satt i system av sosialdemokratiet under en falsk solidaritetsargumentasjon, og DNA og SV er de politiske garantistene for denne utplyndringa av norske arbeidfolk.

I en liten, men viktig artikkel som kalles 'Bølsjeviseringstesen' fra 1924 berøres taktikken i kampen mot sosialdemokratiet. Der sier Stalin i samtale med Herzog:

"Socialdemokratien kan avsløjas og reduseras till en betydelselös minoritet inom arbetarklassen endast under förhållanden för arbetarklassens konkreta behov. Socialdemokratier måste ställas vid skampöten (...) på grundval av arbetarklassens dagliga kamp för att förbättra sine materiella och politiska villkor; frågar beträffande löner, arbetsdagens längd, bostadsförhållanden, försäkringar, skatter, arbetslöshet, höga levnadskostnader och så vidare, måste häri spela en synnerligen viktig och icke avgörande roll. Att dag efter dag stå på socialdemokratia på grundval av dessa frågor och avslöja deras förödelse, - det är uppgiften."

(Stalin i Ueva - Gøteborg 1974, s. 433 - 335)

Det avgjørende punktet i taktikken for å nå fram til revolusjonen er å redusere sosialdemokratiet til en minoritet innafor arbeiderklassen. Og det avgjørende i dette spørsmålet er å stille sosialdemokratiet til ansvar for utplyndringa av arbeiderklassen, vise at sosialdemokratiet står for borgerskapets interesser.

De talla som legges fram i Skattekommissjonen viser klart og tydelig at det er vanlige arbeidsfolk som blir hardest skattlagt i dette landet. Den harde skattlegginga av høyinntektsgruppene er en myte, som har vært et viktig middel til å få folk til å svelge den skattlegginga de sjøl er utsatt for. I de siste åra har både denne myten, og myten om at skattene ble brukt til å finansiere arbeidsfolks fellesgoder, i ferd med å sprekke helt. Alle veit i dag at rikfolka ikke betaler skatt, og vi ser at sjøl med uforandra skattetrykk på vanlige inntekter, er både trygden, sjukepengene, helsestellet og andre 'fellesgoder' i forfall.

Nå finnes det i arbeiderklassen og hos breie lag utafor klassen, en sterk opposisjon mot disse misforholda. I mange år har det eksistert en motstand mot det harde skattetrykket på vanlige inntekter. Problemet har vært at - og er - at det ikke finnes noen politisk og organisert uttrykk for denne motstanden. Min oppfatning er at den såkalt høyrebølgen i stor grad hadde - og har sitt objektive grunnlag i en helt rettferdig motstand mot å bli slådd til høyre og venstre, og mot å bli hersa med av et statlig og kommunalt byråkrati (befolka av sosialdemokrater).

Det tragiske er at Framskrittspartiet er de eneste som virkelig har grepet fatt i denne motstanden, og gitt et politisk uttrykk for den. Når det derfor blei en høyrebølge i stedet for en venstre-bølge har vi i stor grad oss sjøl å takke for det. Og når svaret på Statens plyndring av og hersing med arbeidsfolk kom til å bli Hagens reaksjonære 'tjen-deg-sjøl-ideologi' i stedet for kamp for klasens interesser, så har vi også oss sjøl å takke for det.

Et eksempel kan kanskje illustrere dette poenget:

På Rosenborg der jeg bor, vil kommunen innføre såkalt boligsoneparkering. For å få til dette, vil de avkreve oss som bor der en månedlig avgift på et sted mellom kr.75.- og 125.-. Jeg laga en løpeseddel i RV's navn og protesterte mot dette. Jeg kalte det enda en bilavgift. Mitt krav var boligsoneparkering med orden på parkeringa, og i høyden en symbolsk avgift.

Jeg fikk da mye støtte fra en rekke vanlige beboere. De syntes det var rårt å kreve oss opp til 1-500 kr. i året for å parkere i gata. Motstanden møtte jeg fra først og fremst SV-hold, som beskyldte meg for Framskrittsparti-argumentasjon. For dem - og for DNA-erne - var ikke denne avgifta noe å klage over: såpass må vi ofre for fellesgodene.

Framskrittspartiet, derimot, var mot boligsoneparkering - de mente det er en menneskerett å parkere akkurat der en sjøl vil! Jeg er ganske overbevist om at hvis ikke vi hadde reist kravet om at dette skal kommunen ordne uten kostnader for beboerne, ville Fr.p.sin argumentasjon ha vunnet fram.

3. Saken kan også analyseres fra en annen synsvinkel.

I plannotatet refereres det til en klasseanalyse foretatt av Jon Ivar J. idé (Røde Fane nr. 1/9184). En av de trekk som er mest

framtrepende der, er hvor uensarta og sammensatt arbeiderklassen i Norge er. Fra det tradisjonelle proletariatet i industri og bergverk, til moderne transportarbeidere som flyvertinner og trailer-sjåfører, og til de moderne skranke-slavene i post, bank, forsikring og offentlige etater.

Disse gruppene har svært forskjellig historie, forskjellig arbeidssituasjon, ulike framtidsutsikter, og helt ulike fagforeningstradisjoner. Derfor er det også store uenigheter mellom dem. Noen av disse motsigelsene har kvinnekampen demonstrert for oss, andre ser vi til daglig ifagforeningsspørsmål.

Men samtidig er det åpenbart at det finnes viktige saksområder der det ikke finnes motsigelser mellom disse gruppene innafor arbeiderklassen. I stort sett mener jeg det gjelder nettopp den type saker jeg har vært inne på: levekostnader, skatter, boligutgifter mm. Når oppfatningene her er ganske ensarte, er det et uttrykk for at klassemotsigelsen til borgerskapet og dets stat arter seg ganske likt.

Ikke det at jeg påstår at alle er enige om alt. Men uenighetene, her orienterer seg ikke langs de tradisjonelle faglige, organisasjonsmessige eller kjønnsmessige skillelinjene. Uenighetene følger heller individuelle ulikheter og individuell politisk oppfatning.

Nå er det videre slik at mange av de sakene vi kjører, dreier seg om spørsmål som det er strid innad i klassen på. Strid mellom de framskredne og de tilbakeliggende, strid mellom forskjellige grupper innafor klassen. Kvinnespørsmål er eksempel på dette, der det åpenbart er strid innad i klassen langs kjønns skillet. Likeens i fremmedarbeiderspørsmålet, utvinningstakten i olja, i lønnspolitikk, 6-timersdagen mm. Dette er saker vi under enhver omstendighet må jobbe med for å skolere klassen og utvikle den indre solidariteten i klassen.

Men samtidig er det tvingende nødvendig å satse mye på saker som samlar klassen, som arter seg likt for hele klassen. Dette er av stor betydning, ikke bare for å ha en politikk for hele arbeiderklassen, men også for å utvikle bevisstheten om enheten i klassen. Dette dreier seg om å utvikle en subjektiv klassebevissthet, utdype forståelsen for at alle arbeidsfolk grunnleggende sett står i samme situasjon, og at det er borgerskapet som er fienden. Med mindre arbeiderklassen har bevissthet om seg sjøl, vil den sjøl-sagt aldri ta mål av seg sjøl til å overta makta i samfunnet. En av sosialdemokratiets store fortjenester for det borgerlige samfunnet, er at de har brutt ned denne klassebevisstheten. Vår oppgave må være å gjenreise den.

3: Det finnes flere synsvinkler å analysere det samme problemet ut fra.

Hvor mang fagforeningsfolk klager ikke over at medlemmene ikke bryr seg om hva de holder på med, er borte fra møtene deres og gir seg katten i hele foreninga?

Hvor mange av partifolka er det ikke som ofte er fortvilt over at folk 'ikke er opptatt av politikk', og foretrekker å drive med sine egne ting?

Disse klagen uttrykker et helt reelt fenomen. Det store flertall av norske fagorganiserte gir seg jamnt faen i sløvt fagforeningspreik og enda trøttere politikk. Men hvorfor er det slik?

Jo - sjølsagt fordi andre saker er viktigere for dem, for deres livsvilkår og daglige situasjon. Det er viktigere for vanlige

arbeidsfolk å mekke bil, bygge og reparere hus, jobbe svart og for den saks skyld steike kjøttkaker av tilbudsvarer. Det er en nødvendighet for dem for å få husholdningsbudsjettet til å gå rundt.

Poenget er altså at dette skjer fordi dette er viktige dag-til-dag-spørsmål for den jamne mann og kvinne. Det uttrykker at det er her de føler klassemotsetningen og utbyttinga på kroppen. Men denne opplevelsen har desverre ikke blitt erkjent, forstått som en klassemotsetning, og framtrer og forsøkes derfor løst som et rent privat anliggende.

Jeg mener det hviler på oss - som kaller oss kommunsiter og vil være klassens fortropp - å sette navn på denne undertrykkinga, sette den inn i et samfunnsmessig perspektiv, reise kamp mot den, og samtidig bruke denne kampen til å utbre forståelsen for at det er mulig å organisere et anna samfunn, en anna stat.

4. Det jeg har sagt hittil betyr også at jeg er fullstendig uenig i det vedtaket fra DSAU som legges fram i FK for oktober 85. AU snur hele saka fullstendig på hodet, og inviterer til en taktikk som vil redusere oss til ei teoretiserende sekt, adskilt fra massene.

For det første er det ikke sjølve omlegginga av skatte- og trygde-systemet som er det vesentlige - det vesentlige er sjølve utplyndringa som foregår her og nå. Omlegging av skattesystemet vil føre til enda hardere skatteplyndring, men klasseinnholdet er det samme både i det gamle og det nye skattesystemet.

Så er det godt mulig at dette ikke 'er avgjørende for den norske kapitalismen', men det som er 100% sikkert er at makta til det norske borgerskapet er helt avhengig av at det er bred politisk enighet om den daglige utplyndringa av arbeiderklassen. Likeens er det godt mulig at 'omstilling og internasjonalisering' er avgjørende for den norske kapitalismen - ikke desto mindre er ikke dette spørsmål det arbeiderklassen som klasse vil organisere seg til politisk kamp mot borgerskapet.

"Socialdemokratin måste ställas vi skampalen inte på grundval av planetariska frågor utan på grundval av arbetarklassens dagliga kamp för att förbättra sina materiella och politiska villkor."

er den formuleringen Stalin bruker i samtalen med Herzog. Kameratene glemmer at vår første plikt som revolusjonære er å organisere arbeiderklassen, utvikle dens sjølbvissthet, lede dens kamp for sine nære og langsiktige interesser. I dette arbeidet er det sjølsagt nyttig å ha en analyse av framtida og av borgerskapets strategier. Men denne analysen kan aldri erstatte og komme foran arbeidet med massene, med å organisere og lede dem i kampen for deres daglige interesser.

5. I fjor høst dro Kit C. sammen i gang en diskusjon i TF om den intellektuelle kulturen i partiet, og om hvor fiendtlig denne er overfor arbeidsfolk. På samme tida blei det her i distriktet lansert tanker om et arbeideropprør. Dette kom det ingenting videre ut av. En kan spørre seg om hva som er årsaken til det. Jeg tror saka og problemstillingene i seg sjøl er riktige og viktige. Feilen den gang var at det ikke blei foretatt noen skikkelig leiting etter hva som var/er galt.

Min oppfatning er at det er politikken, våre prioriteringer det er noe gal med - og det er skummelt når DSAU nå foreslår å utdype dette i stedet for å korrigere det.

Den intellektualistiske kulturen i partiet kan bare nedkjempes ved at et flertall av medlemmene i kraft av at de sjøl er arbeidere, i kraft av at det er deres saker vi sloss for. Men så lenge partiet ikke har en politikk for arbeiderklassen her og nå, slik den nå en gang er (ikke slik vi drømmer om at den skal være) vil aldri flertallet av medlemmene være arbeidere. Og da kommer de heller ikke til å erobre makta i det, enn si det kulturelle hegemoniet.

Trøn ~~er~~ sier ett eller anna sted at AKP(m-l) er kjent som 'streikepartiet' og 'sør-partiet'. Dette trur jeg er/var en trefende beskrivelse. Streikekampen ga oss vår nødvendige arbeiderprofil. Men det er lenge siden 70-tallet, det er lenge siden at streikekampen sto i fokus, Norske arbeidere streiker ikke lenger, av forskjellige grunner. Dermed har også vår arbeiderprofil fått en stor del av grunnen revet vekk under seg. Når vi da ikke har ei klar innretting og prioritering av andre sider av arbeiderklassens saker, blir vi sittende igjen som 'sør-partiet'. I mellomtida har vi klart å skaffe oss en image som et kvinneparti, og et parti for diverse minoritetsgrupper: samer, fremmedarbeidere, homofile mm. Dette er vel og bra, og det skal vi holde fast ved. Men det kan aldri erstatte behovet for en allsidig og topp-prioritert innretting på arbeiderklassens - den breie massens - daglige interesser, dersom det er en sosialistisk revolusjon som er vårt siktemål.

6. I Fram-Kamerater for desember 1984 sto det en artikkel om vår planen, altså for våren '85. Der var det satt opp som punkt 2 "styrka innretting på arbeiderklassen". Arbeideropprøret var også støtta fra ledelsen, uten at det blei gjort noe mere med det. Det er trist å se at dette perspektivet nå er fullstendig borte i det vedtaket DSAU har truffet, og at interessen nå dreier seg bort fra arbeiderklassen slik den er, her og nå, og mot vidløftige analyser om hvordan den vil komme til å bli - en gang i framtida.

Jeg synes nå tida er kommet til å spørre om hvorfor det har blitt slik:

- Hvorfor er ikke partiet og de revolusjonære opptatt av de nære og dagligdagse problemene til arbeidsfolk?
- Hvorfor er det slik at det ikke finnes noen arbeiderklasse for dette partiet utenom jobben og fagforeningene?
- Hvorfor er det mange i dette partiet som betrakter bilen som et onde og skatten som et gode?
- Hvorfor er ikke beretninger og analyser opptatt av det som er inne i hodene og hjertene til arbeidsfolk?
- Hvorfor anser vi folk som tilbakeliggende når de ikke bryr seg om de samme sakene som oss?

Det kan være fristende å si noe om de sosiale årsakene til dette, men det skal jeg skygge unna, fordi det ikke er særlig fruktbart.

Derimot mener jeg det er viktig å se at det uttrykker to sentrale ideologiske og politiske feit - eller avvik om en vil.

For det første har vi fullstendig glemt det Mao snakka om når han sa vi måtte 'lære av massene'. Adskilt fra massene, uten evne og vilje til å lære av og lytte til massene, er vi uvitende og hjelpeløse som små barn, påsto Mao. Gudene skal vite at han hadde rett.

For det andre uttrykker det et småborgerlig syn på arbeiderklassen. Et syn som riktignok anerkjenner arbeiderklassen og interessekonfliktene i produksjonen, men ikke utafor den. Alle i dette samfunnet erkjenner interessekonflikten i arbeidslivet. Ingen anerkjenner at dette samfunnet er et klassebambunn. Utenom jobben er vi alle i samme båt, noen særskilte klasser finnes ikke. Følgelig finnes det heller ikke særskilte arbeiderklasseinteresser utenom jobben. Derfor blir det også temmelig perifert og uinteressant å snakke om arbeiderklassen uavhengig/utafor jobb og fagforening.

Jeg synes bildet er temmelig klart. Skriften står på veggen, det er bare et spørsmål om vi vil se. Vi trenger virkelig en dreining av innrettinga på dette partiet, i retning arbeiderklassen slik den forefinnes her og nå. Vi trenger å lære av klassen - ikke å 'kartlegge hvor den fins' slik det er uttrykt i diverse notater. Vi må begynne å undersøke hva folk mener, hvilke problemer som plager dem, hva de ønsker å gjøre noe med - nå - og begynne å utvikle en virkelig arbeiderklassepolitikk.

Vi trenger et 'arbeideropprør'. Ikke i form av at folk skal kle seg eller snakke annerledes enn de naturlig gjør. Vi trenger de intellektuelle folka våre, og det er ingen grunn til å hetse dem. Vårt arbeideropprør må gå på å kreve at partiet skal begynne å interessere seg for arbeidsfolks problemer, se undertrykkinga og utplyndringa i hverdagen rundt oss, her og nå. Klasseanalysene som er gjort de siste åra forteller meg at vi trenger ikke å gå rundt og lete etter arbeidsfolk. De finnes overalt i dette samfunnet, det er bare å snakke med dem, lytte til dem, lære av dem.

Finns-

KOMMENTAR TIL FINN

Først vil jeg slå fast at jeg synes det er bra at kameraten legger fram linja si så grundig. Det gir oss et godt grunnlag til å ta stilling og til å utvikle debatten. Kameraten reiser en rekke problemstillinger og på endel områder er jeg enig, men uenig i hovedkritikken. Det er 3 saker jeg spesielt vil kommentere:

1. Hva samler, forener? Hva splitter klassen?
2. På hvilke spørsmål/saker vil arbeiderklassen organisere seg som klasse til kamp for sine interesser.
3. Hvordan utvikle en politikk for arbeiderklassen.

HVA SAMLER, FORENER? HVA SPLITTER KLASSEN?

Kameraten tar utgangspunkt i sektoriseringen og hevder at partiet hele tida jobber med andre saker enn dem som plager de breie massene, som f.eks. skatt og trygd. Vi er derimot opptatt av saker som det er strid om innad i klassen som fremmedarbeiderspørsmål, lønnspolitikk (!) og 6 timersdagen m.m. Grunntaget for denne sektoriseringen finner kameraten i vår neglisjering av å analysere de subjektive forholda blant massene.

La oss ta for oss spørsmålet om skatt. Det er utvilsomt rett at skattesystemet er grov utplyndring av arbeidsfolk. Det er også rett at dette er svært dårlig forstått langt inne i våre rekker. Kameraten ha sikkert rett i at arbeidsfolk flest synes skattetrykket er for høyt. Men det fram til f.eks. å lansere parola om å fjerne personskatten for vanlige inntekter er et stort sprang, og dessuten et krav

som ganske sikkert vil splitte arbeiderklassen. Du peker sjøl på årsaken: Sosialdemokratenes ideologiske grep om arbeiderklassen. Hele sosialdemokratenes hovedskjuts i den politiske kampen mot "høyrekreftene" dreier seg jo om forsvaret mot velferdsstaten og "fellesgodene". De går aktivt ut mot skattelette og går inn for økt offentlig forbruk.

Denne politikken vant de delvis valget på. Deres politikk har oppslutning blant flertallet i det arbeidende folket. Å tru at det å reise en progressiv og revolusjonær skattepolitikk med full tyngde, ikke ville være en torpedo under sosialdemokratenes linje og dermed føre til alvorlige splittelser i arbeiderklassen, er naivt. Det betyr ikke at jeg mener at skatte-spørsmål skal ligge. Det holder bare ikke å argumentere med at dette er en sak som nærmest spontant vil samle klassen.

Hva er den subjektive stemninga om skatt i massen? Den er helt sikkert spontant både for mindre skatt, mere lønn og kortere arbeidstid. Her tror jeg neppe det er så veldig store forskjeller. Mutigens er det t.o.m. skatt som faller dårligst ut, hvis vi da tenker på skattelettelse på personskatten. En opinionsundersøkelse utført av instituttet for Norges Bondelag (mai -85) hvor man ble bedt om å ta stilling til om man foretrakk lettelse i personskatten eller bort med moms på mat ga følgende svar: 48% vil fjerne moms på mat, 30% skattelettelse og 22% visste ikke.

Poenget med å trekke fram dette eksemplet er ikke å si at skatt er uviktig, men å reise spørsmålet om det er av de mest brennbare spørsmål som plager klassen, og her snakker vi om det subjektive, hvordan de faktisk opplever det i hver-

dagen. Spesielt kritisk blir jeg jo når jeg ser hvilke saker du trekker fram i artikkelen som i mindre grad opptar klassen. Her nevner du bl.a. lønnspolitikken, 6 timers-dagen og kvinnespørsmål generelt (som f.eks. porno og barnehager). I tillegg er jo dette saker som splitter og ikke forener klassen. Her er det på sin plass å spørre: Hvilken klasse og hvilket folk er det du snakker om? På meg virker det som om utgangspunktet ditt er "hvit mann med hjelm" - du glemmer halve arbeiderklassen - kvinnfolka. Ta et kvinnekrev som pornoen. Det er ikke bare et kvinnekrev, men også et menneskekrev. Stemninga i arbeiderklassen er større og større enhet etter at kvinnfolka feiste kampen.

VIL ARBEIDERKLASSEN ORGANISERE SEG SOM KLASSE TIL KAMP FOR SINE ARBEIDSPLASSE, MOT OMSTILLING?

Syd-Varanger, Sulis, Tysedal og de landsomfattende støttebevegelsene for deres kamp, skulle gjøre dette spørsmålet overflødig. Likevel svarer Finn benektende på dette spørsmålet. Å hevde at ikke arbeidsfolk i Kirkenes organiserte seg som klasse og sluss for sine arbeidsplasser gjennom sine fagforeninger, klassens viktigste masseorganisasjoner, kan jeg vanskelig forstå. Du polemiserer innledningsvis i din artikkel mot at partiet ikke begriper at arbeiderklassen eksisterer som klasse utafor jobben og fagforeningene. Likefullt kan det vel ikke herske tvil om at det er i produksjonen og i fagforeningene at arbeiderklassen er best organisert som klasse. Det står i dag langt dårligere til med arbeiderklassens organisasjoner utafor produksjonen enn tidligere (f.eks.: idrett, kultur, kooperasjoner, samvirke). Det betyr sjøtsagt ikke at arbeiderklassens liv utafor produksjonen ikke har et klasseinnhold, men våre muligheter til å organisere dette på kort sikt ligger i fagforeningene. Problemet er vel at spørsmålet om holiq-

trygd, skatt o.l. i for liten grad reises i fagforeningene. På sikt er vi sjøtsagt nødt til å jobbe mer med å bygge opp arbeiderklassens organisasjoner som favner om arbeiderklassens liv utafor jobben. Jeg mener vi har for begrensede ressurser til å prioritere dette i dag.

HVORDAN UTVIKLE EN POLITIKK FOR ARBEIDERKLASSEN?

Her avfyrrer Finn en salve: "...at partiet og den revolusjonære bevegelsen ikke har evna å utforme en politikk for den norske arbeiderklassen her og nå...." "Det vil si at arbeiderklassens nære interesser i stor grad blir neglisjert." Det er ikke vanskelig å støtte Finns kritikk av manglende undersøkelser. Masselinja og massearbeidet er grunnleggende for å utvikle en politikk for arbeiderklassen. Men sjøl om jeg mener vi har alvorlige svakheter her, gjør Finn alvorlige overslag. ~~Bessuten er vi ganske uenig i hva som er arbeiderklassens viktigste nære interesser.~~ Når innlegget i EK/oktober går inn for å utvikle den teoretiske forståelsen og kunnskap om utvikling av internasjonal og norsk kapitalisme så frykter Finn at vi vil reduseres til en teoretisk sekt, adskilt fra massene. At vi i samme vedtaket understreker at metoden i vårt arbeid må være å forene de politiske kampsakene med kapitalismekritikk og konkret alternativ, ser han bort i fra.

For Finn er det tilsynelatende uvesentlig hva som truer den norske kapitalismens stabilitet. For han er det først og fremst de breie, nære klassekampsspørsmål som skal bringes oss i forkant i den politiske kampen. Jeg synes det går tross i artikkelen og tenkinga til Finn at vi med en bedre arbeiderklasseinnretning vil kunne vinne relativt stor framgang. Han mener f.eks. at med en anna linje i valg-

Forts. s. 27

KOMMENTAR TIL "LEITINGA ETTER ARBEIDERKLASSEN"

EN POLITIKK FOR ARBEIDERKLASSEN HER OG NA

Finn har rett i at AKP ikke har utforma en politikk for arbeiderklassen her og nå. Jeg er også enig i at AKP bortprioriterer bolig, skatt og trygd. Ved siden av lønn bestemmer dette i stor grad hvordan folk lever og faktisk tenker på. Jeg er også enig i at det vi må se arbeiderklassen i sin helhet i og utenfor jobben, at idrett, familie, skole, barnehage og musikk/kultur er avgjørende for hvordan folk tenker. Utgangspunktet, at arbeiderklassen er undertrykt og utbytta ikke bare på jobben, men på alle områder i det borgerlige samfunnet er rett. I tillegg gir det en ny vinkling på problemet.

Men Finn holder ikke fast på den gamle hovedsida, hovedpunktet i Kapitalen, i marxismen, nemlig at all undertrykking og utbytting bygger på og er avhengig av utbyttinga i produksjonen. Her oppstår merverdien, arbeideren tror han får betalt for sitt arbeide, mens han bare får for sin arbeidstid og resten tar kapitalisten. Dette skiller oss fra alle reformister, som snakker om en mer rettferdig fordeling, mens vi vil oppheve utbyttinga.

Når Finn derfor vil flytte oppmerksomheten fra produksjonen til samfunn, så kan dette lett føre til oppmerksomhet bort fra utbyttinga og over til fordelinga. Skatter og avgifter vil jo i virkeligheten heve verdien på arbeidskrafta sett over tid og ikke føre til grunnleggende endringer. Trygd derimot er betaling uten arbeid, altså betaling til ei arbeidskraft uten verdi, trygda kan derfor senkes så lavt det overhode er politisk mulig, det fins ingen fysisk grense.

Nå er det sjølsagt sønn at det er lettere å heve reallønna over et tidsrom dersom skatter og avgifter minker. Det er vel derfor reallønna har økt under Willoch. I tillegg kommer at denne politikken virker ideologisk, det er lettere å få folk til å godta utsuging til fellesforbruk enn til direktør Solberg? Sønn sett er skattepolitikken en ideologisk kamp om statens klassekarakter.

Finn påviser dette glimrende ved å se på hvordan skatter og avgifter bæres av arbeiderklassen og omfordedes til borgerskapets fordel. I tillegg bruker de argumentet om kostnadsnivå, det er jo sjølsagt sønn at arbeidskraftas verdi må bli høyere i Norge (sammenlign bilprisene med Sverige og Vest-Tyskland).

Han sier samtidig: Det er ikke selve omlegginga av skatte og trygdesystemet som er viktig - det vesentlige er sjølve utplyndringa som foregår her og nå. Hans konklusjon er at ledelsens opplegg for en stor diskusjon om alt det nye som skjer, i og utenfor Norge, vil gjøre oss til en sekt - dagens virkelighet er lyset og livet.

Det er her vi skiller vei. Som linje vil dette gjøre oss til et nytt NKP, et parti som lever i fortida. Det er selve omlegginga som er viktig. Fra -78 har den vestlige kapitalismen gått inn i en lavere vekst. Svaret på dette er å øke gjennomsnittsprofitten på de måter som fins: Omstilling til vekstbransjer, flytting til land med større utbytting, utvidelse av normalarbeidsdagen, nytt system for lønnsforhandlinger, mindre over-

føringer til jordbruk og fiske, ny teknologi og ny skatte- og trygdepolitikk. På samme tid går utlandene inn fra svært lav vekst til minusvekst, mot stupet. Framtjovennlig ansikt til rovdrift uten rensing for maksimalprofitt. Og i det hele ligger den nye teknologien.

Dette er ikke bare en gradvis skjerping av gammel, kjent utbytting. Dette er noe som vil føre til at mye av det som er rett i dag, blir feil i morgen. Et eksempel er kraftpris til elektrokjemisk industri. Vi har gått mot subsidiene, det er overføring fra vanlige forbrukere til kapitalistene. I dag økes kraftprisene for å presse industrien ut av landet eller nedlegging. Vi har alltid gått mot DNAs solidariske lønnspolitikk (hold ned de sterke grupper). Nå kommer lønn etter markedspris. Slik virker de store spørsmål inn på de små og de er ikke større enn at internasjonalisering, ny teknologi og bransjens framtid, økologi og gjeldskrisa er aktuelt og blir diskutert blant arbeidere på Lilleby Smetteverk. De store spørsmål er ingen teoretisk debatt på kammerset, den treffer tenkende arbeidfolk hjemme.

Finn sier at arbeideropprøret bare er ord. Ja, vi har ikke visst hvordan vi skal gripe det an, et opprør

kan ikke komme ferdig fra ledelsen. Finn har gitt oss et bidrag, vi må se på undertrykkinga av arbeiderklassen hele døgnet, hele livet og se hva som opptar den. (Men ikke glem at utbyttinga er skjult, den må forklares, hverken sosialisme eller store tanker vokser opp fra fabrikkgolvet). Den 19. januar vil AKP ha et stort anlagt arbeiderseminar. Tema er teknologi, arbeiderklassens framtid og utvikling, angrep. Vi tror at mye av bakgrunnen for at arbeidsfolk er mer forsiktige nå, prøver å finne individuelle løsninger for seg sjøl, er at de er usikre på sin egen framtid, for sin arbeidsplass og for sitt fag. Vi ser det samme blant AKPer som forlater arbeiderklassen. Dette fører også til at arbeidsfolk mister troa på sin egen styrke, sin egen verdi og blir et offer for borgernes syn på oss som subsidierte, en utgiftspost og et problem.

Arbeideropprøret er ikke forlatt, men har fått et annet utgangspunkt. Det er bra om flere kommer med andre angrepsvinkler, det brenner et blått lys for AKP som et arbeiderparti, et parti både av og for arbeidfolk. Men dette partiet må også være på parti med framtida.

GEIR

KOMMENTAR TIL FINN FORTS. FRA S. 25

kampen (skatt, trygd) ville valgt resultatet vært vesentlig bedre.

Som dere skjønner er Finn på kollisjonskurs med såvel valgoppsummering som planvedtak i DS. Likefullt er det viktig å ikke grave dype grøfter mellom standpunktene våre. Som jeg sa innledningsvis så er vi også enig på flere områder. Nå har jeg hørt. Nedprioriteringa av lønnett for arbeiderklassen er et eksempel. Saka om likning

droppa spontant, men det ble argumentert i et revidert forslag til plan mars-85 at vi gikk inn for å nedtone spørsmålet. Likefullt er det et faktum at vi seinere på våren fikk noe av det beste streikestiltarbeidet vi har hatt i distriktet på mange år. Syd-Varanger tente en hel masse folk i våre rekker og ellers. Dette nevner ikke Finn over seg.

TOM SIDE